

Cảm xúc của em khi sắp phải xa mái trường Tiểu học

Vậy là chỉ còn gần hai tháng nữa thôi, là em sẽ phải rời xa mái trường tiểu học thân yêu của mình để đến một ngôi trường khác. Tuy em luôn biết rằng ngày này sẽ đến, nhưng thật không ngờ nó lại đến nhanh như thế.

Mới ngày nào, em còn chập chững đến trường, nép sau lưng mẹ nhìn các anh chị vui đùa, mà giờ đã là học sinh lớp 5 rồi. Mới ngày nào, ngôi trường rộng lớn còn biết bao nhiêu là điều thú vị, kì lạ cho em khám phá, thì giờ đây em đã thuộc lòng hết mọi “địa hình”. Cảm giác thân thuộc ấy khiến em luôn cho rằng mái trường này là ngôi nhà thứ hai của em. Và những người thầy, người cô ở đây chính là người cha người mẹ thứ hai của em. Thầy cô yêu thương, dạy dỗ em trưởng thành và dìu dắt em nên người. Nhớ nhất, có lẽ là những người bạn thân thiết đã cùng em trải qua bao giờ học chăm chỉ, bao giờ kiểm tra căng thẳng, bao giờ ra chơi thú vị. Và cả những lúc đi học trễ, bị phạt quét sân. Rồi cả những lần lén mua quà vặt, ăn trong giờ học.

Những kỉ niệm ấy vốn tưởng là hiển nhiên, giờ lại trở nên quý giá vô cùng. Bởi chỉ ít tuần nữa thôi, em sẽ chẳng được đến đây học tập nữa. Ngôi trường vẫn thế, thầy cô vẫn ở đây, bàn ghế bảng đen vẫn y nguyên, nhưng chỉ là người ngồi ở đây không còn là em nữa. Một chút buồn bã, nuối tiếc hòa lẫn với sự mong chờ về tương lai phía trước, khiến em rơi vào một bầu cảm xúc thật khó gọi tên. Nhưng chắc chắn rằng, sau này, em sẽ trở về thăm trường, như người con trở về mái nhà của mình.